

РЕШЕНИЕ

№ 25901

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5184** по описа за **2026** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 1114 от 31. 03. 2026 г. по НАХД № 1841 / 2026 г., Софийски районен съд, НО, 99 състав е потвърдил Електронен фиш за налагане на глоба, за нарушение установено с автоматизирано техническо средство или система, серия К, № 9152457, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи, с който на Ц. Т. К., е наложена глоба в размер на 100 лв., на основание чл. 189, ал. 4, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на К., в която се моли решението да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон и необосновано. Прави искане за преюдициално запитване.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез писмено становище на процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез писмени бележки на процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на искането за отправяне на преюдициално запитване и основателност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка.

Пред настоящата инстанция не са представени доказателства свързани с касационните основания.

Във връзка с направеното от процесуалния представител на касатора, искане за отправяне на преюдициално запитване, съдът намира същото за неоснователно.

В случая не са налице основанията по чл. 629, ал. 3 от ГПК, тъй като значението и смисълът на разпоредбата не будят съмнение за настоящия съдебен състав.

В конкретния случай се иска тълкуване на разпоредбите на чл. 18 от ДФЕС, както и членове 20 и 21 от Хартата на основните права на европейския съюз във връзка с чл. 188, ал. 2 и ал. 4 от ЗДвП, като се твърди неравноправно третиране на юридически лица, регистрирани в различни държави членки.

Съдът намира така поставените въпроси за неотнесими към конкретния спор, тъй като съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му

В конкретния случай на касатора е наложено административно наказание глоба, в качеството му на законен представител на юридическо лице, чиято собственост е пътното превозно средство, с което е извършено нарушението, на основание чл. 188, ал. 2 от ЗДвП.

Цитираната от процесуалния представител на касатора разпоредба на чл. 188, ал. 4 от ЗДвП, във връзка с която се твърди дискриминация, е изменена (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), като към момента на извършването на нарушението – 09. 05. 2024 г., не е предвиждала твърдяното различно третиране, заради което се иска отправяне на преюдициално запитване.

В случая така поставените въпроси не предопределят искане за отправяне на преюдициално запитване, доколкото не е било действащо право, към момента на извършване на нарушението.

След като не се сочи някаква неяснота на правна норма или валидността на акт на органите на Европейския съюз спрямо приложимото в случая норма искането е изцяло неоснователно.

Изложените допълнителни доводи в искането, касаещи неравноправно третиране в случаите при които юридическото лице има повече от един законен представител и липсата на обективни критерии на кого да се наложи предвиденото в закона наказание са въпрос по същество на спора и не касаят тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз.

В същото време, касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

Установено е, че на 09. 05. 2024 г., в 15.03 часа, в [населено място], по [улица], до блок 6, с посока на движение от [улица]към [улица], касаторът К. управлява лек автомобил „Т. модел Х“ с рег. [рег.номер на МПС] , със скорост 76 км./ч, при ограничение за населено място 50 км./ч., установено и заснето с техническо средство „MD 1192“.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че е осъществил състава на административно нарушение, за което е наложено предвиденото в закона административно наказание.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че при издаването на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение и наложеното

наказание е в рамките на предвидения в закона абсолютен размер.

При постановяване на решението първостепенният съд не е допуснал нарушение на закона.

При правилно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразният извод, че касаторът е извършил нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

По делото е наличен протокол за използване на АТСС, в който са посочени участъка от пътя с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка, съобразно изискванията на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП.

Както фактическите констатации, така и правните изводи формирани от въззивната инстанция се споделят напълно от настоящия състав, поради което не е необходимо преповтарянето им. Неоснователно е оплакването на касатора, че процесният електронен фиш е издаден без преди това да е изяснена фактическата обстановка – както е посочил и районният съд, предвиденото в чл.189, ал.4 ЗДвП съкратено производство изключва приложението на чл.57 ЗАНН досежно общите изисквания към съдържанието на наказателното постановление.

Видно е, че по делото са събрани достатъчно доказателства, от които да бъде установено, че техническото средство е било разположено на мястото, обозначено с координати в електронния фиш, което е видно от приложения снимков материал.

Електронният фиш съдържа всички необходими реквизити, съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, а именно: данни за териториалната структура Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Вярно е, че електронният фиш не съдържа реквизитите по чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, включително обстоятелствата, при които е извършено нарушението, тъй като нормата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП е специална. Чл. 189, ал. 4 ЗДвП определя, че при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи. Поради това ЗАНН се прилага само за неуредените в закона случаи, какъвто по конкретния казус не е налице.

Твърденията в касационната жалба, че неправилно бил установен субекта на нарушението, са неоснователни. Видно е, че доколкото автомобила е регистриран на юридическо лице, с издадения фиш правилно е наложена глоба на неговия законен представител, съобразно чл. 188, ал. 2 от ЗДвП. В тази връзка следва да се отбележи, че изрично в приложената справка се сочи като собственик на автомобила дружеството „Фреско ФМ“ ООД, на което управител е касатора. Действително, при справка в търговския регистър се установява, че това юридическо лице има вписани две лица, като управители, но видно от същата справка, като лице получило свидетелството за регистрация на автомобила е посочен именно Ц. К.. В този смисъл не е налице неяснота при избора, на кое лице да се наложи наказанието, тъй като същото е наложено на лицето заявило регистрацията на автомобила.

В същото време, жалбоподателят не се е възползвал от възможността предвидена в закона, при връчването на фиша, да посочи друго лице, което е управлявало автомобила на процесната дата, поради което правилно с издадения фиш е ангажирана неговата отговорност.

В тази връзка са неоснователни доводите в касационната жалбата за липсата на данни, въз основа на които се определя лицето извършило нарушението.

Несъстоятелни са и доводите, че от страна на въззивния съд не са обсъдени направените възражения, както и, че се измествал предмета на спора.

Напротив, в решението на районния съд изключително подробно са обсъдени всички възражения в жалбата и съдът е дал отговор на основните въпроси – извършено ли е нарушението и кое е наказателноотговорното лице.

Неоснователни са и доводите, че впоследствие юридическото лице собственик на МПС-то, с което е извършено нарушението, е обявено в несъстоятелност, тъй като това не променя факта, че към момента на извършване на нарушението, К. е бил законен представител на дружеството. В тази връзка са необосновани доводите, че същият, с оглед прекратяване на правомощията му не е можел да подаде декларация за лицето, което е управлявало автомобила, тъй като същата е относима именно към датата на извършване на нарушението и се подава лично от физическото лице.

Не е налице неяснота и относно субекта на нарушението, тъй като безспорно е наложена глоба на физическото лице Ц. К..

В случая не е налице и твърдяното в касационната жалба необсъждане от страна на въззивния съд на възражението, че в протокола за използване на техническото средство не била попълнена графата за посока на задействане на устройството. Всъщност районния съд е обсъдил това възражение, като е посочил, че това действително е така, но в приложената снимка към електронния фиш изрично е отбелязване като посока – приближаване, поради което не е налице съществено нарушение, което да е довело до ограничаване правата на жалбоподателя, с което се солидаризира и касационната инстанция.

Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е мотивирано. Не се констатира твърдените съществени процесуални нарушения и материална незаконосъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, което е размер от 130 до 190 лв., поради което съдът намира, че следва да присъди такова в размер близо до минимума, а именно – 70 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град -XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на процесуалния представител на касатора да бъде отправено преюдициално запитване до Съда на ЕС, който да реши дали отговаря на изискванията на чл. 47, т. 2 от Хартата на основните права на ЕС за справедлив съдебен процес пред безпристрастен съд ситуация като настоящата.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1114 от 31. 03. 2026 г. по НАХД № 1841 / 2026 г. на Софийски районен съд, НО - 99 състав.

ОСЪЖДА Ц. Т. К. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 70 (седемдесет) евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.